

EN JULEHISTORIE

Vi ved alle at Gud kører Ducati – men julemanden ???

Et gammelt juleeventyr, skrevet og genfortolket af Niels Horskjær

Temperaturen var absolut under -10° og vindafkølingsfaktoren gjorde sit til, at det på særligt udsatte steder føltes som det absolutte nulpunkt.

For en gangs skyld var den smækre racerkåbes primære funktion ikke at øge tophastigheden, og det kneb med at finde læ i den stride blæst. Farten var stadig høj, men kun efter forholdende...

Sneen faldt efterhånden hvirvlende tæt og det var et held at vejen var snorlige og der hverken skulle styres eller bremses foreløbigt. Det var bare i med så højt gear som muligt og file, file lidt på koblingen ind i mellem for at forhindre baghjulet i at spinne alt for meget. Som sigtbarheden faldt og driverne blev større virkede det mere og mere umuligt at fortsætte. Det virkede endog som om det var ved at være slut med de lige stræk, hvis det der kunne ses af skiltene passede. Det var vist tid til et lille ophold for at lægge en strategi. Et let tryk på bagbremsen afgjorde, at koblingen skulle trækkes og maskinen skulle rulle sig selv i stå.

Uuh det var glat. Begge fødder ned, og efter en rum tid stoppede den endelig. Med motoren i tomgang kunne hænderne hvile lidt. Det var svært ikke at have en smule selvmedlidenhed, selvom det føltes malplaceret med en Desmosedici RR mellem knæene.

Det havde ellers været sådan et fint vejr, da de startede fra Borgo Panigale i går morges. Turen over alperne havde været pragtfuld og *das Autobahn* havde været så let som en børnesang på en varm sommerdag. Og Null Danmark!! Arktisk vinter!! – Med kun godt 100 km. hjem. Efter at have kæmpet med et centimetertykt lag is på tanktaskens kortlomme kunne uret skimtes. 22.30..

Og bælgmørkt. Hvis der skulle være en chance for at nå at tilberede de to gæs, der lå i rygsækken, skulle det gå lidt tjept... Italienske gæs er nemlig noget af det lækreste fjerkræ, der findes. Ikke ét gram fedt for meget, og så kan de leve af næsten ingenting.

For slet ikke at tale om de carbonstumper jeg havde i tanktasken til fruens peppede Monster! Og fodhvilersættet til onkel Ottol Og nye tandremme til lille KnastAksel !!! Tårerne stod mig i øjnene. Hvordan skulle det dog blive jul i Kabelsko Hestegård uden mad og gaver ?

Opmærksomheden rettedes atter ud i det endeløse snefog. 2. gear i, fedte, fedte kobling og.. intet.. Udover en veloplagt snerren fra bagagebæreren. Pludselig oplystes hele vejen af et stærkt lys bagfra. I næste nu kunne jeg gennem stormen høre den umiskendelige lyd af en 1-cylindret 4-takter for fuld skrue. Inden jeg nåede at tænke "galning" blev jeg overhalet af en besynderlig ekvipage. Et trehjulet køretøj med to røde væsener, et lille og et stort, ved roret !! Næppe var det kommet forbi mig, før det

med et hult drøn opgav ånden og sidelæns skred hen mod den næste telefonmast. Piloten var ikke helt ueffen, han fik standset dyret, før det ramte pælen. De to røde skikkelser hoppede op og ned som bordtennisbolde i en VM-finale altimens de råbte og skreg af hinanden på et sprog, der ikke var til at forstå. Det lod som slemme eder, men man kunne aldrig være sikker. Stadig med motoren i tomgang blev den lidt flove racer lænet op ad et hegn. Væsenerne sad stadig og småskændtes på deres mystiske trehjulede apparat.

Helt tæt på kunne ses at der bagest på køretøjet var et mægtigt lad, fyldt med sammensurrede brune vadmelsække. Oven på det hele lå noget, der lignede en stor hund, bortset fra et stort gevir og en lysende rød glød midt i ansigtet. De to røde skikkelser havde begge et velvoksnet hvidt fuldskæg, så det var næppe far og søn, selvom den mindste kun var godt 1 meter høj. Han hævede hånden til hilsen. "Goddag" sagde han. Den største vendte sig mod ham, venligt smilende. Nu var det ligesom der var en lille klokke, der begyndte at ringe. Det røde tøj, fuldskæg, rendyr.. Det var jo nisser! "Julemanden, formoder jeg" sagde jeg prøvende, da nissen greb min fremstrakte hånd og rystede den.

"Netop" sagde julemanden. "Du skulle vel

ikke have en bidetang, det forbandede tændkabel bliver ved med at hoppe af tændrørshætten;" Julemanden! Med motorbriller og rød styrthjelm med en hvid ponpon foroven! Aldrig havde jeg set Sverige så tydeligt! Endelig fik jeg fremstammet et "Tjo..-nu skal Jeg æh.." "Man kan sige meget om ældre italienere, men det elektriske.." Julemanden gjorde en sigende bevægelse med højre hånds langemand. "Men hvis vi lige napper et stykke af kablet, så skulle den være pingpong dynamolygtel". Jeg dristede mig til at børste lidt sne væk fra den røde tank. Nu gik der en prås op for mig. Jeg gik ned i knæ, betragtede den vandret liggende cylinder, klappede anerkendende på det store udenbords svinghjul og grinede op til julemanden. "Rensdyrene skulle pensioneres, så dether var et fikst alternativ. Man lever jo kun en gang. Rudolf ville absolut med" Den lille nisse trak ham i ærmet.

"Åh ja! Bidetangen, unge mand! Vi har lidt travlt!"

Tangen blev rodet frem fra tanktasken, og på vejen tilbage kom jeg i tanke om, at han jo også havde et problem. Han rakte tangen frem mod nissen, der allerede sad på hug og rodede med kablet. Operationen blev hurtigt klaret, det syge stykke kabel blev omhyggeligt puttet i lommen; nisser har det ikke ret godt med at gå og smide affald fra sig i tide og utide. Jeg fik tangen igen, og nissen

skruede tænderørshætten på kablet. Julemanden sprang op på kickstarteren et par gange, men den gamle enstamper ville ikke rigtig. Den lille nisse klæde sig i skægget og sprang med samlede ben op på sadlen, skruede tankdækslet af og lignede ned foran og gav sig til at tisse ned i tanken. Jeg var målløs. En fluorescerende grøn stråle lyste op i halvmørket og snart var tanken fyldt. Nisser kan ved særlige lejligheder tisse som en velvoksen belgisk bryggerhest.”Ja, du glø!! gnækkede nissen.”Der er vist ikke mange mennesker, der ved at nissetis er noget af det bedste brændstof, der findes” Tanken glødede grønligt fra åbningen, og nissen skruede dækslet på igen. “OG ikke en skid forurening! Pissefedt, ikk’?” Han lo, så han var ved at trimle om i sneen. Om det var af hans eget ordspil (nisser elsker ordspil!) eller af mit ansigtsudtryk var det ikke til at finde ud af.

Allerede inden jeg fik formuleret mit problem, klappede julemanden på sin gamle Guzzi og sagde, at han havde løsningen på MC-kørsel i glat føre. Af sin kappes folder fremtog han noget, der kunne minde om en lille gråpære, skruede tankdækslet af, dyppede den i tisset og smilede. Jeg troede det var lyv. “Nu skal du bare sætte strøm til den her, så skal du bare se løjer.” Han rakte den til sin assistent, der tog den og gik hen imod den stadig snurrende Desmosedici. Da han jo ikke var mere end godt to lorte høj, bad han mig om at sætte den fast på forlygten. Jeg skulle lige til at spørge “Med hva’?”, da jeg opdagede, at pæren hang fast af sig selv på lygteglasset. “Strøm på!” sagde nissen, og jeg fandt et par ledninger frem fra tanktasken, løftede sadlen, forbandt dem til batteriet og trykkede dem fast på “pæren”.

Og så skete underet!! En klar, grønlig lysstråle skar gennem snefoget og ned på vejen. På brøkdelen af et sekund var der helt tørt og fint foran Duacti'en. “Hold da helt..” gispede jeg. “Nu er det vel ikke radioaktivt?”

Nissen rystede indigneret på hovedet. “Det er såmænd bare lidt nissetis! Kan bruges til næsten alt. Men, den der holder kun én time. Kan du nå hjem inden da?” spurgte

nissen. Det regnede jeg bestemt med. “Du kan køre lisså stærkt du vil!” hujede nissen idet han vildt vinkende fes hen til julemanden, der havde fået liv i trehjuleren i mellemtiden. Med et drøn var de væk, det eneste man kunne se var Rudolfs ambulanacerøde snude ude i horisonten.

Jeg kikkede på asfalten, der var begyndt at boble op foran forhjulet og blev enig med sig selv om, at han nok lige blev nødt til at skubbe den de første 20 cm, så baghjulet kunne få fat. Jeg satte igang, og bortset fra den hvide kulisser var det som at køre på en varm sommerdag. Gråpæren brændte et fint spor på ca. 1 meters bredde foran ham. Jeg vred øret om på Ducatien, og snart stod nålen på 200.

Før jeg vidste af det, rullede jeg ind på gårdspladsen på Kabelsko Hestegård. Familien væltede ud af døren, da jeg slukkede for motoren. Jeg kunne næsten ikke vente med at fortælle den utrolige historie og plaprede løs med det samme. De rystede allesammen på hovedet og sagde i munden på hinanden: “Autobahnsyndrom” “Jamn i ka sgudda bare selv se her på forlygten, og hvad med sporet, hva?”

Men ak, ingen troede på mig, på forlygten var der kun en lille sveden klat tilbage og sporet bag mig var sneet til.

Det var nu osse ligemeget, når det kom til stykket. Julen var reddet, alle var ellevilde med de lækre gæs og gaverne. Nu var det endelig blevet jul i Kabelsko Hestegård. Jeg var allerede ved at skrive en lang ønskeseddel til næste jul, for nu troede jeg i hvert fald på julemanden !!!!!!!

Glædelig Jul fra Niels3 Horskjær!